

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **I. A. O.**, narozeného dne X,
státní příslušnost: X,
hlášeným pobytem X,
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2025, čj. MV-75878-3/OAM-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalovaný svým rozhodnutím zastavil řízení o třetí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu s tím, že žalobce uvedl stejné důvody žádosti, jako v řízeních o předcházejících žádostech,

a současně nedošlo k podstatné změně okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a.

2. Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou a považoval ho za nepřezkoumatelné. V podané žalobě namítl, že byť žalovaný řízení o třetí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zastavil z důvodu duplicitní argumentace, toto z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, neboť žalovaný neuvedl obsah uplatněné argumentace. Z tohoto důvodu nelze dojít k závěru, nakolik je argumentace azylově relevantní, potažmo zdali je duplicitní s předchozími žádostmi. Žalobce přitom nyní uplatňoval jak politické, tak rodinné důvody, tj. že v ČR pečuje o nezletilého syna, který je státním příslušníkem ČR. Odůvodnění rozhodnutí je tak nekompletní a nevypořádává se se všemi důkazy, především s výpověďmi žalobce. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) čj. 4 Ads 17/2007-66, v němž se NSS věnoval otázce obsahu odůvodnění správního rozhodnutí.
3. Žalobce k žalobě přiložil též vyjádření, paní D. B., narozené dne X, v rozsahu jedné strany. Paní B. v tomto vyjádření uvedla, že je matkou nezletilého syna (rok narození 2014) žalobce, K. O. O. Převážná část obsahu tohoto vyjádření se pak týká rodinných poměrů paní B. a jejího syna, kdy uvedla, že ona sama vyrůstala bez otce, což v ní zanechalo vážná traumata a mělo to dopad na její duševní zdraví, formu rodičovství či na vztahy s nejbližšími. Zdůraznila důležitost péče o dítě oběma rodiči; přestože se jí nepovedlo udržet vztah se žalobcem a považuje to za své největší životní selhání, jejich společné dítě za chyby svých rodičů nemůže a nebylo by spravedlivé mu kvůli nedokonalostem jeho rodičů zbořit domov. Jako spravedlivé nevnímá ani skutečnost, že vycestováním otce jejího dítěte by se stala rodičem, který je na vše sám, dožaduje se dokonce odpovědi, proč má nést zodpovědnost dvou na svých bedrech sama. Není schopna finančně utáhnout péči o syna sama, přestože pracuje 7 dní v týdnu, navíc syn vyžaduje specifickou péči kvůli poruchám učení a také vyžaduje též náklady na jeho rozvoj, zejména ve sportovní oblasti, kdy je prý nadaným sportovcem. Je přesvědčena, že výdaje na syna musí na 100 % táhnout oba rodiče, kdežto pro absenci druhého rodiče se bude muset (paní B.) buďto sedřít nebo odepírat tábory, kempy, povinná soustředění atd. dítěti. Nemá se o koho jiného v tomto opřít. Žalobce svou povinnost k synovi plní, měsíční pomoc je více než nutná. Proto žádala soud o přehodnocení rozhodnutí. Nechce, aby se její syn musel dívat na zničenou matku, vyspět dřív, aby zažíval pocit opuštění a pocit, že svému otci za to nestál, aby jí syn vinil z rozpadu rodiny a následného ztracení otce, kdy dodala, že „*toto rozhodnutí jsem neučinila já... nýbrž vy.*“
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasil s obsahem námitek, trval na tom, že napadené rozhodnutí je zákonné a netrpí vytýkanými vadami. Nepominul ani zájem žalobce zůstat nablízku synovi. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah spisového materiálu. Žalovaný též upozornil, že byť žalobce poukazoval na nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, již blíže nespecifikoval, které konkrétní důvody předestřené žalobcem žalovaný nezohlednil. Vyjádření matky žalobcova syna nemá dle názoru žalovaného potenciál zpochybnit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. V případě žalobce byl s ohledem na jeho historii azylových žádostí naplněn § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, a takto žalovaný ke třetí žádosti žalobce i přistupoval.

6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), podle kterého soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, a dále s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
8. Městský soud přitom rozhodl ve věci bez jednání, neboť žalobce jednání nepožadoval a žalovaný vyslovil souhlas s projednáním věci bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
9. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce dosud podal tři žádosti o mezinárodní ochranu. První žádost podal dne 1. 10. 2005 a žalovaný o ní rozhodl rozhodnutím ze dne 29. 6. 2006, čj. OAM-1879/VL-10-12-2005 tak, že žalobci mezinárodní ochranu neudělil a ani neshledal překážky vycestování podle tehdy platného § 91 zákona o azylu. Jako důvody pro podání žádosti žalobce uvedl, že jeho život ve vlasti je ohrožen ze strany armády, státní bezpečnostní služby a policie proto, že je od roku 2004 členem hnutí MASSOB (Hnutí za ustanovení suverénního státu Biafra). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 7. 2006. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobce nijak právně nebránil.
10. Druhou žádost žalobce podal dne 21. 12. 2021 a žalovaný jí po meritorním přezkumu opět nevyhověl rozhodnutím ze dne 4. 11. 2022, čj. OAM-1045/ZA-ZA11-K03-2021, a současně rozhodl, že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, neboť žalobce spáchal vážný zločin ve smyslu uvedeného ustanovení (drogová trestná činnost). Jako důvody pro podání opakované žádosti žalobce uvedl, že je ve vlasti ohrožen, protože je členem IPOB (*pozn. soudu: Původní obyvatelé Biafry*) a v letech 2003 do 2010 byl členem hnutí MASSOB. Dále uvedl, že má v ČR rodinu, hlavně nezletilého syna. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 11. 2022. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který žalobu zamítl svým rozsudkem ze dne 20. 9. 2023, čj. 16 Az 18/2022-29. Následnou žalobcovu kasační stížnost odmítl Nejvyšší správní soud (NSS) pro nepřijatelnost usnesením ze dne 11. 1. 2024, čj. 1 Azs 186/2023-51, které nabylo právní moci dne 12. 1. 2024.
11. Svou aktuálně projednávanou, třetí žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 5. 5. 2025. Součástí správního spisu je též žalobcem podepsané poučení pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany v případě další opakované žádosti. Z ručně napsaných důvodů žádosti vyplynulo, že žalobce se v zemi původu obává o svůj život. Ve vlasti ho hledají a po návratu ho zabijí. Jejich vůdce Nnamdi Kanu je stále ve vězení již 4 roky bez soudu, nezabili jej, protože je všeobecně známý, u žalobce to ale bude jiné. Dále žalobce uvedl, že v ČR má syna, kterému (v červnu 2025) bude 11 let, potřebuje jej jako otce, aby jej vychovával k tomu, aby se stal lepším člověkem pro společnost. Žalobce dodal, že v ČR žije téměř 20 let a je to jeho domov, ve vlasti již nikoho nezná. Slibuje, že bude lepším člověkem pro společnost.

12. Ze správního spisu též vyplynulo, že dne 11. 1. 2025 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění Krajským ředitelství policie hl. m. Prahy, sp. zn. KRPA-16060/ČJ-2025-000022-SV.
13. Z opisu rejstříku trestů fyzických osob ze dne 21. 3. 2022 žalovaný zjistil, že žalobce byl v ČR již třikrát pravomocně odsouzen pro drogovou trestnou činnost, přičemž k prvnímu odsouzení již nelze pro zahlazení trestu přihlížet.
14. Součástí správního spisu jsou dále (i) Informace OAMP MV ČR – N. – Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 14. 6. 2024, a dále (ii) Informace MZV ČR, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 9. 9. 2024. Z těchto informací žalovaný vycházel též při posuzování třetí žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu.
15. Žaloba **není důvodná**.
16. Na podkladě zjištěných skutečností učinil soud následující právní závěry.
17. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí *třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou a všechny žádosti následující po ní za podmínky, že v řízení ve věci mezinárodní ochrany o 1. kterékoli předcházející žádosti bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje nebo se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, 2. druhé žádosti bylo vydáno rozhodnutí podle § 15, 15a, 17 nebo 17a, nebo 3. druhé žádosti bylo řízení zastaveno podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. a) nebo e).*
18. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu [p]odal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.
19. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu [p]ohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem.
20. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce podal další opakovanou žádost. Žalobce pouze namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože neobsahuje konkrétní důvody, které žalobce uváděl v řízeních o jeho předchozích dvou žádostech o mezinárodní ochranu, pročez nebylo možné dospět k závěru, zda nyní v případě třetí žádosti o mezinárodní ochranu uvádí důvody azylově relevantní, potažmo stejné. Nejenže žalobce nyní uváděl důvody politické, ale také rodinné, neboť je otcem nezletilého dítěte, které je občanem ČR.

21. Soud se však s uvedenými námitkami nemohl ztotožnit. Předně není pravdivé tvrzení, že by žalovaný opomněl tyto skutečnosti ve svém rozhodnutí uvést. Z posledních čtyř odstavců na straně 2 napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaný stručně shrnul konkrétní důvody všech tří dosud podaných žádostí žalobce o mezinárodní ochranu. Soud se přitom ztotožnil se žalovaným i v tom, že tyto důvody jsou stejné, opakující se, přestože je žalovaný v minulosti již dvakrát meritorně posoudil, zejména pokud jde o tvrzené politické aktivity žalobce, a neshledal v nich důvody relevantní z hlediska zákona o azylu. Tyto závěry navíc posvětil jak Městský soud v Praze, tak NSS svými následnými rozhodnutími, kdy oba shodně shledaly, že azylové příběhy žalobce jsou nevěrohodné, neboť si odporují v zásadních skutečnostech. Jako azylově relevantní pak nebyla shledána ani skutečnost, že žalobce si v mezidobí v ČR založil rodinu s občankou ČR, s níž má nezletilého syna, rovněž občana ČR. K tomu žalovaný též zjistil důvody podle § 15a zákona o azylu, tj. že žalobce spáchal vážný zločin, neboť z popisu rejstříku trestů fyzických osob ze dne 21. 3. 2022 vyplynulo, že žalobce byl v ČR již třikrát pravomocně odsouzen pro drogovou trestnou činnost, přičemž k prvnímu odsouzení již nebylo lze pro zahlázení trestu přihlížet. Zdejší soud na uvedené a velmi podrobně popsané závěry jak rozhodnutí žalovaného o druhé žádosti žalobce, tak rozhodnutí uvedených soudů (viz bod 10. výše) v podrobnostech odkazuje.
22. V dané věci je však podstatné, že žalobce ke své žádosti neuvedl žádné tvrzení stran podstatné změny okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a stejného zákona. Tato skutečnost pak jde pouze k tíži žalobce. Bylo primárně na žalobci, aby žalovanému sdělil, proč se domnívá, že by byl v zemi původu vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy z azylově relevantních důvodů, které vyvstaly v důsledku podstatné změny okolností v případě žalobce nebo v zemi jeho původu. Žalobce tak však neučinil. Není na žalovaném, aby za žalobce domýšlel důvody, pro které by mohl být ve své vlasti pronásledován. Žalovaný v případě další opakované žádosti pouze zkoumá, zda v zemi původu žadatele nedošlo k takové podstatné změně okolností, která by mohla žadatele s ohledem na jeho tvrzení v dosavadních řízeních o mezinárodní ochraně vystavit pronásledování nebo hrozbě vážné újmy z azylově relevantních důvodů. Žalobce přitom takovou změnu okolností netvrdil ani v žalobě.
23. Jak je doloženo ve správním spisu, žalovaný si za tímto účelem obstaral předchozí rozhodnutí o první a druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, dále opis z rejstříku trestů fyzických osob ze dne 6. 5. 2025, kde má žalobce uvedeny celkem tři záznamy, a též podklady o situaci v zemi původu žalobce zaměřené jednak na otázky politického systému a bezpečnosti, a jednak na otázky týkající se přístupu orgánu státu původu k vlastním občanům vracějícím se ze zahraničí po dlouhodobém pobytu či poté, co žádali v zahraničí o azyl (viz bod 14. výše), z nichž vycházel. V tomto ohledu není proto žalovanému cokoliv vytknout. Žalovaný dále zjistil, že žalobce byl v ČR již třikrát pravomocně odsouzen pro drogovou trestnou činnost, přičemž k prvnímu odsouzení již nebylo možné pro zahlázení trestu přihlížet.
24. Soud se z přiložených předchozích rozhodnutí o žádostech žalobce o mezinárodní ochranu dozvěděl, že v žádném z těchto případů nešlo o relevantní důvody zákona o azylu, což ostatně následně potvrdily i správní soudy. Z informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu žalobce ze dne 14. 6. 2024 přitom vyplynulo, že od doby posuzování předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedošlo k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení aktuální žádosti žalobce, byť je zřejmé, že bezpečnostní situace

v některých oblastech N. je i nadále složitá, pokud jde zejména o působení nejrůznějších nábožensky či ekonomicky motivovaných ozbrojených milicí a uskupení, což žalovaný naprosto dostačujícím způsobem uvedl i v napadeném rozhodnutí. Z Informace o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti ze dne 9. 9. 2024 pak vyplynulo, že takové osoby se po svém návratu zařadí do běžného života a svým způsobem jsou ve vlasti považovány za úspěšné osoby. V tomto ohledu soud v podrobnostech odkazuje na vypořádání této námitky žalovaným v napadeném rozhodnutí na straně 3 a s těmito závěry se plně ztotožňuje.

25. Z těchto důvodů má soud za to, že žalovaný dostal své povinnosti zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, aby mohl rozhodnout, zda řízení zastaví, či žádost žalobce opětovně posoudí. Proto soud ani v této části neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, jak tvrdil žalobce v žalobě, neboť z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalobce ve své třetí žádosti neuvedl azylově relevantní důvody, ale důvody uvedené již v předchozích žádostech a v žalobcově vlasti nedošlo k takové změně poměrů, která by odůvodňovala mu ochranu podle zákona o azylu poskytnout (např. z důvodu eskalace ozbrojeného konfliktu v místě jeho bydliště, atd.).
26. Úvahy žalovaného stran hodnocení podkladů a výkladu zákona jsou proto za daných okolností dostačující, neboť zde nebyly žádné objektivní důvody, natož žádná tvrzení žalobce, které by vzbuzovaly pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, které by musel žalovaný znovu posuzovat. Žalovaný řízení správně zastavil dle §11a odst. 3 zákona o azylu. Soud neshledal postup žalovaného v rozporu s ustanoveními správního řádu, naopak, postup žalovaného byl v souladu se zákonem a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto případě naprosto dostačující a přesvědčivé.
27. Pokud jde o tvrzené rodinné vazby, soud předně upozorňuje, že takové vazby nejsou sami o sobě důvodem pro meritorní projednání žádosti o mezinárodní ochranu, či dokonce pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti lze odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2021, čj. 7 Azs 347/2020-23, a tam citovanou judikaturu, podle kterého „[a]ni v situaci, kdy má cizinec rodinné důvody pro setrvání na území ČR, nepředstavuje tato skutečnost důvod pro přijetí jeho žádosti k věcnému projednání. Tímto postupem přitom nejsou porušeny mezinárodněprávní závazky ČR vůči soukromému a rodinnému životu cizince zaručené čl. 8 EÚLP. Jak vyplývá z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, pobyt cizince na území je třeba řešit v režimu zákona o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu cizinců, kteří pozbyli pobytové oprávnění, jak se stalo žalobci v nyní posuzovaném případě (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 - 46, č. 18/2003 Sb. NSS, a ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016 - 59).“
28. Nad rámec rozsahu uplatněných žalobních námitek pak soud dodává, že aktuální judikatura NSS tyto závěry jednoznačně potvrdila zejména v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 2. 2024, čj. 7 Azs 186/2022-48, č. 4589/2024 Sb. NSS, kde se uvedený soud zabýval výkladem již neplatného § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ve znění do 30. 6. 2023, a kde uzavřel, že „v současné době je ochrana před vycestováním jako takovým, s ohledem na právem chráněné vazby cizince v ČR a možné negativní důsledky jejich narušení, poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění.“ Podstatou mezinárodní ochrany je totiž ochrana před nelidským či ponižujícím zacházením nebo jinou vážnou újmou v zemi původu žadatele. Doplnková ochrana proto míří na tzv. extrateritoriální situace, tedy na ochranu před újmou hrozící cizinci ve státě původu a následným pobytem

v takovém státě, nikoli před újmou vznikající mu v hostitelském státě. Jinak řečeno, doplňkovou ochranu by bylo možné žalobci udělit toliko tehdy, kdy by mu hrozila vážná újma v případě, kdy by se vrátil do N. (srov. též usnesení NSS ze dne 27. 2. 2025, čj. 7 Azs 185/2024-30, bod [19]). Žalobce však namítl obavu z újmy na jeho rodinných a soukromých vztazích v ČR (má zde nezletilého syna), nikoliv v zemi jeho původu. Proto nelze v případě žalobce ani mluvit o porušení mezinárodních závazků, zejména čl. 8 Úmluvy a Úmluvy o právech dítěte.

29. K tomu zdejší soud dodává, že Krajský soud v Brně na základě usnesení ze dne 9. 5. 2024, čj. 41 Az 46/2023-48 (věc C 349/24, *Nuratau*) vyjádřil pochybnost o tom, zda uvedený výklad § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu přijatý rozšířeným senátem je v souladu s unijním právem (čl. 3 a čl. 15 kvalifikační směrnice) a podal žádost o předběžnou otázku k Soudnímu dvoru Evropské unie (SDEU). SDEU následně vydal dne 5. 6. 2025, rozsudek *Nuratau*, C-349/24, ECLI:EU:C:2025:397, v němž odpovídal na přeformulovanou otázku a závěry rozšířeného senátu potvrdil. Ani případný zásah do rodinného života žalobce proto nemůže představovat vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu a při aplikaci § 11a odst. 3 zákona o azylu není ani podstatný.
30. Tyto námitky jsou proto nedůvodné.
31. Soud také považoval za vhodné se nad rámec nezbytně nutného vyjádřit k vyjádření expartnerky žalobce, přiloženého k žalobě. Předně je nutno dodat, že soud s expartnerkou ani s nezletilým synem žalobce nejednal jako s osobami zúčastněnými na řízení, neboť ustálená judikatura NSS toto postavení rodinným příslušníkům žadatelů o mezinárodní ochranu nepřiznává, kdy vychází z toho, že rodinného příslušníka žadatele o azyl nelze za osobu zúčastněnou na řízení považovat, neboť v takovém řízení nepřichází v úvahu možnost *přímého* dotčení jeho práv. NSS k tomu v usnesení ze dne 15. 12. 2005, čj. 1 Azs 155/2004-47, č. 1535/2008 Sb. NSS, konkrétně uvedl, že: „[k]ategorii osob zúčastněných na řízení sleduje soudní řád správní ochranu osob odlišných od účastníků soudního procesu, do jejichž práv fakticky (přímo) zasáhne další postup soudu. To však není případ řízení o udělení azylu. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno ve správním řízení zahájeném na základě žádosti stěžovatele o udělení azylu. Vydané rozhodnutí se týká pouze práv a povinností žadatele o azyl. Práva a povinnosti manželky a dcery stěžovatele nejsou přímo dotčena; [...]“ (shodně srov. např. aktuální usnesení NSS ze dne 28. 11. 2024, čj. 3 Azs 170/2024-47).
32. Nicméně soud neoslyšel žádost expartnerky na „přehodnocení rozhodnutí“. Aniž by soud jakkoliv zlehčoval skutečnosti jí tvrzené ohledně náročnosti péče o malé dítě, o to více v postavení samoživitelky, soud důrazně připomíná, že rozhodnutí žalobce založit si rodinu v ČR, ba dokonce jeho rozhodnutí páchat v ČR závažnou kriminální činnost, bylo pouze a jen jeho vlastní. Jako dospělá, plně svéprávná osoba měl být on a jen on sám předem schopen posoudit důsledky svých rozhodnutí a případné negativní důsledky tak nemůžou být přenášeny na stát, či kladeny za vinu jeho státním orgánům. Byť se tedy může z pohledu expartnerky žalobce jevit jako nespravedlivé, že její syn bude muset zřejmě strpět nepřítomnost svého otce, s ohledem na jeho pobytovou a trestní minulost bylo jednoznačně předvídatelné, že takové jednání žalobce nemůže být státem dlouhodobě tolerováno pouze z důvodu, že zde má nezletilého syna, který potřebuje otce. Jak bylo prokázáno v trestních řízeních, žalobce se opakovaně dopouštěl závažné drogové trestné činnosti, která je i z pohledu mezinárodního považována za závažný zločin, neboť je často spojena s negativními dopady na celou společnost (či už ohledně zdraví závislých osob, rozvratu jejich rodin, či zvýšené agresivity a kriminality mezi závislými osobami), jakož i s náklady

na odstraňování těchto negativních dopadů z daní všech daňových poplatníků, a rozhodně nelze takové jednání považovat za žádoucí otcovský vzor k výchově k tomu, aby se syn žalobce dle jeho vlastních slov „*stal lepším člověkem pro společnost*“.

IV. Závěr a náklady řízení

33. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, když zastavil řízení z důvodu podání další opakované žádosti o mezinárodní ochranu, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
34. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. července 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně